

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **T. H. K.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2004, č. j. 47 Az 1002/2003 - 29,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2004, č. j. 47 Az 1002/2003 - 29, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 9. 2004, č. j. 47 Az 1002/2003 - 29, zamítl žalobu podanou stěžovatelkou pod jménem N. T. V. A. proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 10. 2003, č. j. OAM-1213/LE-12-15-2002, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že stěžovatelka v žalobě namítala jednotlivá ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zákona o azylu, která ministerstvo v rámci rozhodování porušilo, zejména poukázala na neúplně zjištěný stav věci, to vše však pouze v obecné poloze. Proto krajskému soudu nezbylo než rovněž v obecné poloze konstatovat, že před vydáním napadeného rozhodnutí ministerstvo skutečný stav zjistilo dostatečně, zabývalo se všemi tvrzeními stěžovatelky a po zhodnocení těchto tvrzení ve vztahu k ostatním důkazům dospělo ke správnému závěru, že stěžovatelka nesplňuje podmínky stanovené zákonem pro udělení azylu a ani u ní nejsou dány překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka podala proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ustanovení 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítala, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí ministerstva zrušit. V této souvislosti uvedla výčet ustanovení správního řádu, která podle jejího názoru ministerstvo při zjišťování skutkového stavu porušilo. Stěžovatelka rovněž namítala, že rozhodnutí ministerstva není ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu odůvodněno, a proto je nepřezkoumatelné a krajský soud jej měl zrušit. Ministerstvo a následně i krajský soud také nesprávně posoudily, že nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a že nejsou dány překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Uvedla, že ministerstvo porušilo ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatelce je ve Vietnamu upíráno jedno ze základních lidských práv, a to právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací, neboť jí, jako ženě, není umožněno získat trvalé zaměstnání, protože ve Vietnamu je rozšířena diskriminace žen, pokud jde o získání práce. Krajský soud pak podle stěžovatelky nezkoumal rozhodnutí ministerstva ve vztahu k neudělení humanitárního azylu. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření uvedlo, že totožnost stěžovatelky, která je v kasační stížnosti označena jako T. H. K., se neshoduje s evidencí ministerstva a ve správním spise není záznam o další změně totožnosti stěžovatelky, proto má pochybnosti o totožnosti stěžovatelky a z těchto důvodů navrhlo odmítnutí kasační stížnosti. Pro případ, že Nejvyšší správní soud dospěje k závěru, že kasační stížnost je podána oprávněnou osobou, popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Proto navrhlo odmítnutí kasační stížnosti, případně její zamítnutí a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila, přičemž shledal vadu uvedenou v odstavci 3 citovaného ustanovení, k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka požádala o azyl pod jménem A. N. T. V., stejné jméno uvedla i v čestném prohlášení o své totožnosti, které vlastnoručně podepsala a pod tímto jménem činila veškeré úkony ve správním řízení. Stejně byla proto stěžovatelka označena i v rozhodnutí ministerstva o neudělení azylu.

Rovněž v řízení před krajským soudem stěžovatelka vystupovala pod uvedeným jménem, a to od podání žaloby až po převzetí meritorního rozhodnutí, reagovala na všechny

úkony soudu apod. Ve správním ani soudním spise se až do podání kasační stížnosti jiné jméno než A. N. T. V. neobjevuje. Teprve v kasační stížnosti je stěžovatelka označena jako „T. H. K., nar. 10. 10. 1980, v řízení též označovaná jako N. T. V. A.“. Na dotaz Nejvyššího správního soudu právní zástupce stěžovatelky sdělil, že stěžovatelka dříve užívala jméno N. T. V. A., ale její skutečné jméno bylo T. T. H. Po svatbě změnila příjmení a jmenuje se T. H. K.

Z výše uvedeného vyplývá, že správní i soudní řízení bylo vedeno s fyzickou osobou, která však byla označena falešným jménem, tzn. vadně. V důsledku této vady řízení nemohou vyvolat napadená rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí ministerstva, která se týkala účastníka řízení označeného falešným jménem, žádné právní účinky. Napadené rozhodnutí krajského soudu je tedy stiženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto Nejvyšší správní soud k této skutečnosti přihlédl z úřední povinnosti (ex offio).

Proto z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž bude třeba posoudit důsledky vyplývající ze zjištěné vady napadeného správního rozhodnutí. Podle odst. 3 citovaného ustanovení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

